

Arrest

**nr. 56 331 van 21 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 oktober 2010 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MAJD TEYMOURI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 oktober 2010. Op dezelfde dag wordt verzoeker ter kennis gebracht van het

bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.10.2009 werd ingediend door:

*D., B. (R.R.: 000)
nationaliteit: Turkije
geboren te (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Om zijn identiteit te staven legt betrokkene zijn Turks rijbewijs voor. Dit document kan echter door onze diensten niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermeld immers in haar arrest nummer 40.142 van 15.03.2010 het volgende: "Een rijbewijs toont aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Dit kan enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart. Het loutere feit dat een rijbewijs een objectief stuk is dat werd afgeleverd door de bevoegde administratieve instanties in Turkije doet hier geen afbreuk aan." Bovendien stelt de omzendbrief van 21.0607 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Tenslotte beweert betrokkene dat hij niet aan een paspoort kan geraken omdat hij geen aanvraag kan doen wegens zijn illegaal statuut en omdat hij geen verblijfsdocumenten in België heeft. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor dat hij zich niet kan richten tot de Turkse ambassade om zo de vereiste identiteitsdocumenten te verkrijgen in België."

De tweede bestreden beslissing:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op 12/07/2010 wordt aan B.D. geboren te (...) en van Turkije nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 13/11/2010, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slovakije, Tsjechische Republiek en van Malta³ tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven³.

REDEN VAN DE BESLISSING :

0 art. 7, al.1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

0 betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 28/06/2006.

0 Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV. D.d. 28/06/2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing' .

2.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt de door verzoeker ingediende aanvraag overeenkomstig het art. 9bis Vw. Geweigerd enkel en alleen op grond van het feit dat hij zijn identiteit niet zou bewezen hebben.

3.

Dat in de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 12.07.2010 sprake is van een stereotype motivering welke voor tal van aanvragen kan gelden.

4.

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen nu geenszins in de onontvankelijkheidsbeslissing op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom verzoekers neergelegde rijbewijs niet kon weerhouden worden als bewijs van zijn identiteit overeenkomstig het art. 9bis Vw.

5.

Dat het bestuur op een zorgvuldige wijze zijn beslissing dient voor te bereiden, en dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding.

Dat het bestuur zich zo nodig dient volledig te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit niet is gebeurd is bij de behandeling van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf.

6.

Dat door verweerder niet op een afdoende manier werd aangeduid waarom het door verzoeker neergelegde rijbewijs niet kan weerhouden worden als bewijs van zijn identiteit.

Dat er sprake is van stereotype motivering welke voor tal van beslissingen kan gelden.

Dat derhalve verweerder de bestreden beslissing niet afdoende motiveerde en de zorgvuldigheidsplicht schendde.

7.

Dat geenszins door verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 12.07.2010 werd gemotiveerd waarom met verzoekers verklaring voor het niet neerleggen van een paspoort (verzoeker kan in België geen aanvraag tot paspoort richten gezien zijn illegaal verblijf) geen rekening kan worden gehouden.

Dat derhalve verweerder opnieuw de bestreden beslissing niet afdoende motiveerde en de zorgvuldigheids-en de motiveringsplicht schendde."

2.2 In de repliekmemoërie herhaalt verzoeker het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.3 . Het wordt niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard; de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk raam te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk worden verklaard indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt is de aanvraag om machtiging tot verblijf ‘onontvankelijk’ verklaard omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk hetzij van de motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit zijn de determinerende motieven die tweeledig zijn.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen aldus op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de bestreden beslissing onontvankelijk is nu verzoekers aanvraag niet vergezeld ging van een paspoort of een gelijkgestelde reistitel of nationale identiteitskaart hetzij van een motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde. Bovendien bevat de bestreden beslissing de motivering waarom verzoekers neergelegde documenten niet worden aanvaard als zijnde één van bovenstaande elementen. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker is het niet eens met de opgegeven motieven in de beslissing, waaruit blijkt dat hij de motieven kent. Evenmin kan worden gesteld dat het

een stereotiepe motivering betreft nu verweerder expliciet motiveert waarom het door verzoeker neergelegde rijbewijs en verklaring dat hij niet aan een paspoort kan geraken, niet worden aanvaard. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Zoals hoger reeds gesteld is de motivering tweeledig. Vooreerst motiveert verweerder dat verzoekers aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Waar verzoeker stelt dat niet op afdoende wijze is aangeduid waarom het rijbewijs niet kan worden weerhouden als bewijs van zijn identiteit, kan hij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd: *“Om zijn identiteit te staven legt betrokkene zijn Turks rijbewijs voor. Dit document kan echter door onze diensten niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermeld immers in haar arrest nummer 40.142 van 15.03.2010 het volgende: “Een rijbewijs toont aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Dit kan enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart. Het loutere feit dat een rijbewijs een objectief stuk is dat werd afgeleverd door de bevoegde administratieve instanties in Turkije doet hier geen afbreuk aan.” Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.”* Verzoeker weerlegt de motieven niet door louter te beweren dat de motivering niet afdoende is. Verweerder verwijst uitdrukkelijk naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de omzendbrief van 21 juni 2007 waarin niet wordt gesteld dat de identiteit en nationaliteit kunnen worden bewezen met een rijbewijs. De Raad stelt aldus vast dat verweerder op grond van een correcte feitenvinding concludeerde dat verzoeker noch een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch een nationale identiteitskaart heeft neergelegd.

Tevens is het verzoeker (wettelijk) toegestaan aan te tonen dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Verzoeker verwijst naar zijn verklaring dat hij geen paspoort kan aanvragen bij de ambassade omwille van zijn illegaal verblijf in België. Verzoeker betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met deze verklaring.

Uit de bestreden beslissing blijkt: *“Tenslotte beweert betrokkene dat hij niet aan een paspoort kan geraken omdat hij geen aanvraag kan doen wegens zijn illegaal statuut en omdat hij geen verblijfsdocumenten in België heeft. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor dat hij zich niet kan richten tot de Turkse ambassade om zo de vereiste identiteitsdocumenten te verkrijgen in België.”* De Raad stelt aldus vast dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met zijn verklaring dat hij geen paspoort kan aanvragen omwille van zijn illegaal verblijf in België. Ten overvloede wijst de Raad op de stukken die verzoekers raadvrouw ter terechtzitting heeft neergelegd en waarbij uitdrukkelijk is opgemerkt dat de Raad geen rekening kan houden met stukken waarvan verweerder geen kennis had op het ogenblik van de bestreden beslissing. Deze stukken betreffen een kopie van het paspoort dat verzoeker alsnog heeft verkregen. Uit het feit van de neerlegging ter terechtzitting van het nieuwe paspoort blijkt derhalve dat het motief in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op al de aangehaalde elementen aangaande verzoekers identiteit uitdrukkelijk is ingegaan. Voorts maakt verzoeker in het licht van zijn betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt hij een schending van de door hem aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN